

Ansgarskirken - Andagt den 3. maj 2020

3. søndag efter påske

Teksten fra Johannesevangeliet handler om, at Jesus siger om sig selv: Jeg er vejen, sandheden og livet.

Man siger om de første kristne, at de tilhørte vejen. At den kristne tro blev kaldt for Vejen. Det er ikke så underligt; de fulgte, og vi følger stadig ham, der om sig selv sagde: "Jeg er vejen, sandheden og livet".

Vi ved alle, hvordan en vej kan se ud. Der er mange billeder på vores nethinde af en vej. En vej kan være jævnt asfalteret eller den kan være en ujævn grusvej. Den kan være fuld af huller og vandpytter. Den kan være en marksti med blomster. Vejen kan se indbydende ud; udgive sig for et og være noget helt andet - det ved alle, der lige har taget den forkerte smutvej og endt et helt forkert sted. En vej kan være alt eller intet, men det der er kendetegnet ved en vej er, den kommer altid et sted fra, og fører os til noget andet.

Nogle rejser foretages uden besvær, mens andre med lange og snirklede omveje.

Overfører vi dette billede på vores eget liv, så passer det meget godt på de fleste af os. Nogle ting i livet, det kører bare, mens andet gør, at vi føler, det er op ad bakke, ned i dybe huller, snublen over sten og ral, og hvad værre er, nogle gange bliver vi overhalet af andre både inden og udenom. Det samme er det med troen. Til tider er det nemt med troen, særligt når det går os godt, mere vanskeligt er det, når vi står i en livskrise - i et dybt hul, som bare synes at blive mere og mere sort. Efter påskens begivenheder kunne disciplene se tilbage på at have vandret med Jesus i tre år på Galilæas støvede landeveje. De havde set ham vinde menneskers sind og hjerter. De havde set ham tænde håb, hvor alt var håbløst. Men det var de seneste dages begivenheder, der havde været de mest omtumlede og forvirrende i deres liv. Deres læremester var blevet slået ihjel. De var blevet fortvivlede, men så skete det, at et par dage efter var nogle af kvinderne kommet løbende og havde sagt, at de havde set ham i live. Jesus var opstået fra de døde. Han viste sig for dem adskillige gange. Han talte med dem og gav dem vejledning om fremtiden. Han ville ikke blive hos dem, han ville igen tage bort fra dem. Der var en særlig plads, han ville forberede, nemlig pladsen hos Faderen, hos Gud selv. Men tvivlen får Thomas til at sige til Jesus: Herre vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen? Og Jesus svarede ham: "Jeg er vejen, sandheden og livet" Og han fortæller, hvad han er vejen til. Han er vejen til Faderen, til Gud, endda den eneste vej. Men læg mærke til, at han ikke uddyber, hvori vejen består. Han siger ikke, at vejen er lige og uden stene, han siger ikke at der ikke kommer bump eller huller, men han siger dette er den eneste vej til Gud.

Umiddelbart lyder det jo rart og godt, men det modsiger også det, der siges til i dag, at ingen finder vejen, den rigtige vej, hvis ikke man kender Jesus. Man kan ikke skalte og forvalte, som man selv ønsker det, man kan ikke have flere Guder, og man kan ikke

trosmæssigt plukke og sætte sammen, som det nu passer ind i det liv, man lever eller gerne vil leve. Vil man finde vejen, den sande vej, så må man sortere og vælge fra, og der er i virkeligheden kun en vej.

De første kristne tilhørte Vejen. Og det var ikke så underligt, for de fulgte jo ham, der sagde om sig selv: "Jeg er vejen, sandheden og livet" Den vej, der er livets og sandhedens vej". De havde forstået pointen, at man ikke selv kan vælge og vrage - sætte sammen efter forgodtbefindende, og at målet ikke er at komme til Jesus. Men målet er at vandre sammen med ham i fællesskabet. Hvordan vejen så er at følge, det er vi ikke lovet noget om, men vi er til gengæld lovet noget meget bedre, nemlig at vi aldrig betræder den vej alene. Amen.

Lone Hvejsel